

Spm. nr. S 937

Til socialministeren (22/12 2000) af:

[Kim Behnke](#) (FRI):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke juridiske muligheder Danmark har for at stoppe betalingen af børnechecken til børn, som ikke bor i Danmark?«

Begrundelse

Ministeren har til Berlingske Tidende den 13. december 2000 udtalt sig kritisk i forhold til, hvilke sociale ordninger i Danmark der skal kunne tilfalde andre EU- borgere. Imidlertid har regeringen ved tidligere lejligheder af egen drift valgt at lade danske ordninger omfatte EU-borgere, selvom det ikke var et krav fra EU. Inden der kommer flere tvungne pålæg på det socialpolitiske område fra EU, så må det være på sin plads at få fjernet de sociale goder i Danmark, som vi selv har tilbudt andre EU-borgere.

Da Folketinget vedtog loven om børnechecken (lovbekendtgørelse 791 af 1. oktober 1995) fremgik det tydeligt af loven, at den ikke er en social ordning (kap. 5, § 10). På finansloven bogføres børnechecken da også som en negativ skatteindtægt. Loven foreskrev også, at kun børn, som bor i Danmark, kan udløse børnecheck (kap. 2, § 2, stk. 2).

Alligevel vælger den danske regering uden lovændring og uden at orientere Folketinget at meddele EU-systemet, at Danmark synes at børnechecken skal være omfattet af reglerne i forordning 1408/71. Konsekvensen er, at engelske borebisser, som er ansat i et dansk firma på Nordsøen, og som aldrig sætter fod på dansk jord, får børnecheck tilsendt til deres børn hjemme i Storbritannien, blot fordi de har en dansk arbejdsgiver. Tyske chauffører, som bor i Tyskland, får børnecheck sendt til deres børn i Tyskland, blot fordi de har en dansk vognmand som formel arbejdsgiver o.s.v.

Det koster omkring 16 mio. kr. om året, at vi selv har udvidet børnechecken til at omfatte alle EU-borgere. De penge kunne jo med fordel bruges på danske børn frem for til børn, som ikke bor i Danmark, og som ingen tilknytning har til Danmark.

Det kræver imidlertid, at ministeren tilbagetrækker erklæringen til EU, således at børnechecken ikke længere er omfattet af forordning 1408/71.

Svar (5/1 2001)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Indledningsvis bemærkes, at lov om en børnefamilieydelse hører under skatteministerens område, men at reglerne om familiefølger i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 hører under socialministerens område.

Børnefamilieydelse udbetales som hovedregel til personer, som er fuldt skattepligtige efter kildeskattelovens § 1, såfremt barnet har hjemsted i Danmark. Personer med bopæl i en anden EU-medlemsstat, som er omfattet af dansk lovgivning om social sikring i medfør af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 1408/71 er dog også berettigede til børnefamilieydelsen.

Forordningens bestemmelser har til formål at muliggøre Traktatens grundlæggende princip om arbejdskraftens frie bevægelighed, som ikke kan gennemføres, hvis de vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer mister retten til sociale sikringsydelser, når de bliver udstationerede midlertidigt til en anden medlemsstat eller bliver beskæftiget i en anden medlemsstat.

Da forordningens bestemmelser således har til formål at sikre, at vandrende arbejdstagere ikke får ret til sociale sikringsydelser i to medlemsstater eller helt mister retten til ydelser, opstiller forordningen en række kriterier, som bestemmer hvilken medlemsstat, der skal udbetale ydelserne. Det væsentligste kriterium er den vandrende arbejdstagers beskæftigelse, således at arbejdstageren som hovedregel er omfattet af lovgivningen i beskæftigelsesstaten. Dette gælder dog ikke for midlertidigt udstationerede, som forbliver omfattet af lovgivningen i den stat, hvorfra de udstationeres. Medarbejdere, som udstationeres midlertidigt for en dansk arbejdsgiver bevarer således retten til børnefamilieydelsen, hvorimod en arbejdstager fra en anden medlemsstat, som udstationeres til Danmark ikke har ret til børnefamilieydelse, selv om denne bosætter sig med familien i Danmark og bliver fuldt skattepligtig i Danmark.

Det skal endvidere bemærkes, at der gælder særlige regler, hvorefter børnefamilieydelse udbetalt fra Danmark til en barn med bopæl i en anden medlemsstat suspenderes, hvis den anden af barnets forældre er beskæftigede i bopælsstaten og modtager ydelser i denne stat.

Det forhold, at børnefamilieydelsesloven hører under skatteministeriets ressortområde, og at dens fordelingsmæssige virkninger indgår ved en samlet vurdering af konsekvenserne af skatteomlægninger, ændrer ikke ved, at børnefamilieydelsen er en familieydelse omfattet af EF-forordning 1408/71, som definerer familieydelser som »alle natural- eller kontantydelse, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrder«. Danmark har da også i over ensstemmelse med forordningens artikel 5 meddelt Rådet, at børnefamilieydelsen falder ind under forordningens saglige anvendelsesområde.

Da en forordning i medfør af fællesskabsretten har forrang for national lovgivning, er det ikke muligt, at beslutte i national lovgivning, at bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ikke skal anvendes for danske sociale sikringsordninger, som falder inden for definitionerne heraf. Dette gælder i medfør af EF-Domstolens praksis uanset om den pågældende ordning er udformet som en social sikringsordning eller er udformet som en skattefordel. Det er ligeledes uden betydning, om ordningen administreres af de sociale myndigheder eller af andre myndigheder.

Det vil således være i strid med forordningens bestemmelser at undlade at udbetale børnefamilieydelsen til personer omfattet af dansk lovgivning med bopæl i en anden medlemsstat. En sådan praksis vil således kunne underkendes af EF-Domstolen som stridende mod fællesskabsretten.